

Підтримка тих, хто поруч, – дуже цінна річ

Є думка, що жінки занадто емоційні, щоб справлятися з лідерськими та керівними функціями. Ми у Профспілці металургів і гірників України з нею абсолютно не згодні. Тому що у наших лавах є велика кількість профлідерок, які успішно очолюють організації ПМГУ різного рівня, гуртують навколо себе людей, приймають відповідальні рішення та завзято долають труднощі навіть у надважкі воєнні часи.

Наприклад, Людмила Титова, начальник відділу постачання Харківського метизного заводу, голова цехового комітету ПМГУ заводу управління. Її історія досить типова для нашої галузі. Однак міцний характер та самовладання цієї непересічної жінки одразу помітні в спілкуванні і викликають щире захоплення. От що вона розповідає:

– На Харківський метизний завод я прийшла ще зовсім молодою дівчиною. Мене привів батько. Він працював на одному з сусідніх підприємств і розумів, що ХМЗ – хороший вибір: виробництво розвивається, зарплати платять не погані й вчасно. Я особливого спротиву не чинила. Думала,

що то тимчасово: трохи попрацюю, а там життя покаже.

Власне, воно й показало. Увійшовши в курс роботи інженера з інструментального забезпечення бюро інструментального господарства, я зрозуміла, що вона мені дійсно подобається. Цікава, вимагає постійного руху, спілкування з людьми, розвиває уміння домовлятися, щоб вирішити питання швидко та якісно. До того ж забезпечення інструментом – важлива справа, відповідальна, від неї залежить продуктивність багатьох людей і спільний результат, таке мені теж до душі.

І колектив виявився хороший, дружний. Профспілкова робота в ньому кипіла, по trochu і я до неї долучилася. Почала допомагати в організації різних заходів – тоді їх було багато, то одне проводили, то інше, люди охоче брали участь. Згодом мені почали доручати серйозніші завдання, прийшов досвід. В жовтні 2019 року мене вперше обрали головою цехової ПМГУ заводу управління. Обсяг обов'язків став більший, та він не лякав. Насамперед тому, що я всіх вже знала, до кожного могла звернутися за порадою. Підтримка тих, хто поруч, – дуже цінна річ.

Я розуміла це завжди, але особливо гостро відчуваю зараз, у важкі й темні часи. Не буду говорити про реалії війни, хоча тут, в Харкові, ми багато чого пережили з початку повномасштабного вторгнення, та й зараз ледь не кожен день потерпаємо від ворожих атак. Гнітять проблеми галузі, ситуація на підприємстві.

Працювати в нинішніх умовах дуже складно. Бачу по своїх фахових завданнях: там, де раніше все було просто, тепер доводиться шукати

якісь альтернативні рішення та маневри. Добре, що постачальники нас знають, тож нерідко йдуть назустріч. Колектив, чи, вірніше, те, що від нього залишилося, – переважно пенсіонери і люди передпенсійного віку. Робота на ХМЗ важка, розрахована на сильних чоловіків. Але молодь до нас не йде, тому що ми не можемо надати бронь чи відстрочку від армії. Сім співробітників заводу стали на захист Батьківщини зі зброєю в руках, двоє з них загинули.

Профспілкова діяльність зосередилася здебільшого на матеріальній допомозі працівникам. Її, на щастя, ми ще якось можемо надавати. Харківський метизний наразі єдине підприємство ГМК в області, на якому адміністрація у повному обсязі перераховує первинній організації Профспілки кошти на культмасову роботу. Це – наслідок давніх традицій соціального діалогу.

Голова правління Сергій Федорович Салій і очільниця нашої ПО Ірина Гаврилівна Клещевнікова багато років працюють в тандемі. Вони завжди показували приклад спільної турботи про колектив. Взагалі дбати не тільки про власні інтереси, а й про добробут оточуючих – нормально. Шкода, що зараз таке ставлення «не в моді». Та ми на Харківському метизному заводі йому не зраджуємо. Саме воно допомагає нам триматися. Хочеться вірити, що і цей важкий період ми переживем – і ще побачимо відродження рідного підприємства і галузі, погуляємо вулицями мирного, квітучого Харкова, зможемо пишатися та щасливо жити у сильній, вільній, промислово розвиненій Україні.